

ULRIKA DANZIGER
loomaarst

SALADUSLIK *homöopaatia*

Homöopaatia on muutunud mõnes mõttes moesõnaks. Inimeste haiguste puhul on homöopaatia kasutamine Eestis juba tasapisi levinud, veterinaarias on tegemist veel suhteliselt võõra teemaga. Silmaringi huvides on siiski huvitav teada, milles see „terakeste andmine“ tegelikult seisneb.

Homöopaatia põhimõte on anda haigustunnustega patsiendile niisugust ainet (kas siis taimne, loomne, mineraalne, bakteriaalne vms preparaat), mis kutsuks tervel loomal esile samasugused haigustunnused. Samal ajal püüab ravija mõista, kes patsient on, milline on tema füüsiline ja mentaalne staatus. Mida täpsemalt raviks valitud ained antud haigussümptomeid katavad, seda parem. Valikul püütakse silmas pidada järgmisi üksikasju.

- Lokaalsed ehk paiksed sümptomid, näiteks silma sidekesta põletik.
- Üldised sümptomid – vaadeldakse looma kui tervikut, kuidas ta sööb, joob, kas eelistab sooja või jahedat ruumi.
- Vaimsed sümptomid – ühelgi olendil ei ole homöopaatide arvates ühtegi haigusseisundit, mis ei mõjutaks üldist mentaalsust (meeleolu, passiivsus/aktiivsus jne).
- Individuaalne tegur – igal loomal on isesugused sümptomid, kuigi haigus on üks.

Püütakse kindlaks määrata ka teisi haigust mõjutavaid tegureid – näiteks seda, millal ööpäeva jooksul on sümptomid kõige hullemad. Kõige väärtsulikumad on haruldased sümptomid.

Homöopaatias räägitakse konstitutsioonitüüpidest, mille määramine on hobuste puhul põnev ja tore töö, sest tegemist on äärmiselt väljendusrikaste ja kõnekate loomadega. Näiteks kuidas ta suhtleb inimese või teiste loomadega, kas talle meeldib olla ükski või vajab ta tingimata seltsilist, kas talle meeldib hasartne võistlus või lihtsalt maastikurännak jne.

Homöopaatia suhtes ollakse üldiselt väga skeptilised – peamiselt seepärast, et neid ravimeid uurides ei ole tegelikult antud aine jälgi võimalik keemiliselt tuvastada, kuna ravimid on väga tugevasti lahjendatud. Homöopaatide vastus sellele on, et vastus peitub kvantfüüsikas, millest ka teadlastel endal on veel väga vähe teadmisi.

Homöopaatide jaoks on homöopaatia siiski teadus, sest on võimalik vaadelda ja ise järele proo-

vida ning kontrollida, kas toimib. Mismoodi toimib, on saladus.

Homöopaatide jaoks teab loomaomanik kõike vajalikku, see on tarvis ainult õigeid küsimusi esitades teada saada. Kui mõned sümptomid lähevad ravi alguses hullemaks, on tegemist hea märgiga, sest sellele järgneb paranemine. Iga indiviid reageerib ravimile isemoodi. Mida tähelepanelikum on loomaomanik, seda edukamaks ravi osutub.

Ravimivorme on mitmesuguseid – terakesed, tabletid, vedelikud, spreid, süstelahused. Üldiselt eeldatakse nende imendumist läbi limaskestast. Preparaadid on homöopaatide sõnul väga tundlikud, need kardavad valgust, kuuma, tugevaid lõhnu (näiteks kamper), röntgenkiirgust, mikrolaineahju jne. Tablette ei lubata puudutada.

Samas väidavad hobuste homöopaadid, et hobused on nii head ja tundlikud patsiendid, et nendele võib homöopaatilist ravimit lahtisel peopesal pakkuda – kui loom võtab vabatahtlikult vastu, oligi õige ravim. Seega tunnistavad ravijad isegi, et ei tea reegleid seniks, kuni ei mõisteta, kuidas need ravimid toimivad.

Potentsiks nimetatakse ainete n.ö lahjendusastet. Seda on ravijal kõige raskem määrata.

Veterinaarhomöopaadid peavad end eelkõige siiski arstideks. Nad väidavad, et määravad eelkõige diagnoosi, isegi kui seda ravimisel vahel ei kasuta. Väga levinud on n.ö segapraktika, kus tavameditsiinilisi meetodeid täiendatakse homöopaatilise toega. Ravi alustatakse näiteks hormoonpreparaatidega, kuid jätkatakse homöopaatia.

Sageli mõistetakse homöopaatia mõju just kroonilistele ja immuunsusega seotud pikaajalistele haigustele, paradoksaalselt on aga selliste seisundite ravimine kahjuks ka homöopaatiliste ravimitega keerulisem ja nõuab ravijalt pikaajalist kogemust.

Väidetavalt ei ole antibiootikumide ja homöopaatiliste ravimite kombinatsioon sugugi halb, see võib vähendada antibiootilise ravi pikkust. Näiteks on Arnica preparaat hea valuvaigisti, kuid looma haolu seisukohalt antakse alati juurde ka valuvaigistit.

Peamine on põhimõte, et looma ei tohi jätta ravita, kuid soovi korral saab tavaravi täiendada ja laiendada teiste meetoditega.